

givning herom. Er en aftale som nævnt i stk. 1 indgået med en erhvervsdrivende i en situation, hvor den erhvervsdrivende ikke har handlet som led i sit erhverv, er aftalen ikke omfattet af bestemmelsen. Aftalen vil derfor være ugyldig efter bestemmelsen i stk. 1.

Forudgående aftaler om fravigelse af lovens bestemmelser, der er til ugunst for den anden part, og som er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i stk. 2, vil dog i særlige tilfælde efter omstændighederne kunne tilsidesættes efter reglerne i aftaleloven, herunder navnlig aftalelovens § 36.

Forslagets § 5 svarer til § 7 i lovudkastet i betænkningen om erstatning for miljøskader. Der henvises til betænkningen, side 184-186.

#### Til § 6

Bestemmelsen fastsætter regler om forældelse af erstatningskrav efter loven.

Bestemmelsen opstiller to tidsfrister, der begge skal overholdes, hvis skadelidte skal bevare sit erstatningskrav i anledning af en miljøskade. Dels fastsættes der en frist på 5 år fra skadens indtræden, dels en frist på 30 år fra tidspunktet for den hændelse, der har forvoldt skaden.

I *stk. 1* bestemmes det, at erstatningskrav efter loven forældes 5 år efter den dag, da skadelidte har eller burde have fået kendskab til skaden, skadevolderen og dennes opholdssted. Forældelsen skal afbrydes og suspenderes i overensstemmelse med reglerne i § 2, 2. pkt., og § 3 i forældelsesloven af 1908.

Reglen svarer som udgangspunkt til gældende ret, men på grund af indførelsen af 30-års-fristen i stk. 2 er det fundet rigtigst at markere, at der ved siden af den 30-årige frist også gælder den sædvanligt kendte 5-års forældelsesfrist.

Det er fastsat i *stk. 2*, at hvis forældelse ikke er indtrådt efter reglen i *stk. 1*, bortfalder erstatningskravet efter loven senest 30 år efter den hændelse, der har forvoldt skaden. Tidspunktet for den skadevoldende hændelse er som udgangspunkt det tidspunkt, hvor den skadegørende handling eller undladelse bliver foretaget. Særlig i relation til personska- de må tidspunktet for den skadevoldende hændelse imidlertid anses at være det tidspunkt, hvor skadelidte fysisk udsættes for den skadelige påvirkning.

Den 30-årige forældelsesfrist er absolut, således at den ikke suspenderes, selv om skadelidte ved udløbet af den 30-årige frist endnu ikke har været udsat for skadens virkning.

I 2. pkt. i bestemmelsen fastsættes det endvidere, at forældelsesfristen på 30 år kun kan afbrydes efter

de regler, der er fastsat i § 2, 2. pkt., i forældelsesloven af 1908.

Der henvises i øvrigt til afsnit 5.8. ovenfor i de almindelige bemærkninger.

Forslagets § 6 svarer til § 8 i lovudkastet i Miljøerstatningsudvalgets betænkning. Der henvises til betænkningen, side 186-188.

#### Til § 7

Der er forskellige steder i lovgivningen fastsat regler om f.eks. objektivt erstatningsansvar for skader, der indtræder på det pågældende område. Der henvises herved til afsnit 3.2. ovenfor i de almindelige bemærkninger og redegørelsen i betænkningen, s. 21-30.

I det omfang, de regler, der er eller vil blive fastsat i eller i medfør af anden lovgivning, giver den, der lider en skade på grund af forurening af miljøet, en bedre retsstilling end bestemmelserne i dette forslag, medfører bestemmelsen i § 7, at skadelidte vil kunne kræve erstatning efter disse særlige regler i lovgivningen. Den, der har lidt en skade på grund af miljøforurening, har således valget mellem at kræve erstatning efter forslagets bestemmelser eller efter andre lovbestemmelser, som måtte være gunstigere for den pågældende.

Bestemmelsen regulerer endvidere forholdet mellem de regler om erstatning for miljøskader, der er fastsat i *retspraksis på ulovbestemte områder*, og de regler, der fremgår af lovforslaget. Bestemmelsen begrænser således ikke skadelidtes adgang til at kræve erstatning efter almindelige regler i eller uden for kontrakt.

Lovforslaget medfører ikke nogen ændring i den gældende retstilstand vedrørende erstatningsansvaret m.v. for miljøskader, der skyldes aktiviteter, som ikke er omfattet af lovforslaget. Lovforslaget sætter heller ikke grænser for den udvikling i retstilstanden vedrørende erstatningsansvaret for miljøskader uden for lovforslaget anvendelsesområde, som kan foretages gennem retspraksis.

Der henvises i øvrigt til afsnit 5.9. ovenfor i de almindelige bemærkninger.

Forslagets § 7 svarer til § 10 i lovudkastet i Miljøerstatningsudvalgets betænkning. Der henvises til betænkningen, side 188-190.

#### Til § 8

Efter denne bestemmelse skal loven ikke finde anvendelse på skade, som er omfattet af lov om erstatning for atomskader, jf. lov nr. 332 af 19. juni 1974 som ændret ved lov nr. 732 af 7. december 1988. Baggrunden for denne undtagelse er, at loven om er-